

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydział Karny w składzie

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Anna Wiecheć

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim W. K.

po rozpoznaniu w dniu 17.11.2016 r. sprawy **P. M.**, syna P. i E. z domu W., urodzonego (...) w S.,

oskarżonego o to, że :

1. w dniu 29 lutego 2016 r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej groził M. B. (1) ujawnieniem w Internecie zdjęć intymnych, czym zmusił ja do wpłacenia pieniędzy w kwocie 100 zł na wskazane konto bankowe,

tj. o przestępstwo z art. 191§1 k.k.

2. w dniu 2 marca 2016 r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej groził M. B. (1) ujawnieniem zdjęć w Internecie i zgwałceniem, czym zmusił ja do wpłacenia pieniędzy w kwocie 70 zł na wskazane konto bankowe,

tj. o przestępstwo z art. 282 k.k.

3. w dniu 18 marca 2016 r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej groził M. B. (1) ujawnieniem zdjęć w Internecie i zgwałceniem, czym doprowadził ją do wydania numerów karty bankomatowej i danych osobowych, a następnie przy użyciu podanych danych usiłował dokonać zakupów w sklepie internetowym P., jednak z uwagi na problemy z logowaniem odstąpił od zamierzonego celu,

tj. o przestępstwo z 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k.

4. w marcu 2016 r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej groził M. B. (1) ujawnieniem zdjęć w Internecie i zgwałceniem, czym usiłował zmusić ją do przelewu na wskazane konto bankowe wypłaty z wynagrodzenia,

tj. o przestępstwo z 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k.

I. oskarżonego **P. M.** uznaje za winnego zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 191§1 k.k. w zw. z art. 37b k.k., art. 34§1 i §1a pkt 1 k.k., art. 35§1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającego na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie;

II. oskarżonego uznaje za winnego zarzucanych mu w punktach 2-4 aktu oskarżenia czynów, z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw, skazuje go za nie i przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. i art. 14§1 k.k., na mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 37b k.k., art. 34§1 i §1a pkt 1 k.k., art. 35§1 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę roku ograniczenia wolności polegającego na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie;

III. na podstawie art. 85§1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k., art. 87§2 k.k., art. 34§1 i §1a pkt 1 k.k., art. 35§1 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu w punktach I-II wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i ograniczenia

wolności i wymierza w ich miejsce karę łączną **6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności** polegającego na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd **w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie**;

IV. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1973, poz. 49/223 ze zm.) obciąża oskarżonego kosztami sądowymi: wydatkami w kwocie 70 zł (siedemdziesiąt złotych) oraz opłatą w wysokości 420 zł (czterysta dwadzieścia złotych).

Sygn. akt X K 512/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W połowie lutego 2016 roku za pośrednictwem komunikatora internetowego G. P. M. nawiązał znajomość z M. B. (2). Nie znalazł jej wcześniej. Postanowił do niej napisać po tym, jak dzięki funkcjom komunikatora ustalił, jak wygląda oraz, że mieszka ona w G.. P. M. przedstawił się M. B. (2) jako (...) i podał, że ma 21 lat i jest studentem z G.. Następnie w częstych wymianach wiadomości prosił M. B. (2), by ta podała swoje dane, informacje, gdzie pracuje, ile zarabia, jaki jest numer jej telefonu. Dziewczyna odpowiadała mu szczerze na zadawane pytania. Wysłała mu również, na jego prośbę swoje zdjęcia, w tym jedno, na którym miała na sobie wyłącznie bieliznę. P. M. w odpowiedzi zamiast swoich zdjęć przesłał M. B. (2) zdjęcia młodego mężczyzny znalezione w Internecie.

W dniu 29 lutego 2016 roku P. M. stwierdził, że może czerpać ze znajomości z M. B. (2) profity – wpadł na pomysł, by zaszantażować ją posiadanymi zdjęciami grożąc, że jeśli ta nie przeleje na wskazany przez niego numer rachunku bankowego kwoty kilkuset złotych lub nie zakupi dla niego telefonu, to rozpowszechni jej zdjęcia sugerując, że opatry je komentarzem wskazującym na świadczenie przez nią usług erotycznych. Jednocześnie podał jej dane do przelewu: „A. K.; S. ul. (...) nr konta (...)” (dane swojej siostry). Wówczas obawiając się gróźb P. M. M. B. (2) przelała na wskazany rachunek 100 zł.

Kiedy P. M. udało się wyłudzić od M. B. (2) wskazaną kwotę, zażądał dokonania kolejnych przelewów. Chciał, by ta przekazała mu więcej pieniędzy. Groził jej nadto nie tylko rozpowszechnieniem jej wizerunku opatrzonego kompromitującym komentarzem, lecz również, że znajdzie ją i zgwałci. Obawiając się P. M., M. B. (2) 02 marca 2016 roku przelała na jego rzecz 70 zł tłumacząc, że nie ma więcej. 18 marca 2016 roku P. M. ponawiając wcześniejsze groźby zażądał, by M. B. (2) podała mu wszystkie dane niezbędne do dokonania zapłaty przez Internet jej kartą płatniczą, zamierzając dokonać zakupów na jej koszt. Dziewczyna zgodziła się, jednak z uwagi na problemy techniczne z logowaniem P. M. nie udało się osiągnąć zamierzonego celu. Jednocześnie, w dalszym ciągu grożąc jej zniesławieniem oraz zgwałceniem P. M. napisał do M. B. (2) z żądaniem, by ta przekazała mu całą swoją marcową wypłatę. M. B. (2) tłumaczyła, że nie może tego zrobić, bo musi za coś żyć. W tym samym czasie M. B. (2) podjęła też decyzję o zgłoszeniu sprawy organom ścigania i w związku z tym udała się na Policję.

/dowody: częściowo zeznania M. B. (2) k. 3-4, 49-50;

wyjaśnienia oskarżonego k. 58-59, 64-65;

protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie k. 2-4;

wydruk wymiany wiadomości tekstowych k. 7-20/.

W międzyczasie P. M. poinformował swoją siostrę, że podał jej dane do przelewu mężczyźnie, który kupił od niego znalezione wcześniej rogi jelenia.

/dowody: wyjaśnienia oskarżonego k. 58-59, 64-65;

P. M. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego oświadczył, iż rozumie treść stawianych mu zarzutów i przyznaje się do popełniania zarzucanych mu czynów. Opisał nadto, w jaki sposób zawarł znajomość z M. B. (1) i podał, w jaki sposób wymuszał od niej dokonywania przelewów na wskazany uprzednio rachunek bankowy swojej siostry.

Jednocześnie z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonego odsyłając do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

/wyjaśnienia oskarżonego k. 58-59, 64-65/.

P. M. ma wykształcenie gimnazjalne. Jest kawalerem i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Pozostaje na utrzymaniu rodziców. Stan jego zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie był uprzednio karany

/dowód: dane osobopoznawcze 57-58;

karta karna k. 81/.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oskarżonego P. M. odnośnie zarzucanych mu czynów nie budzi wątpliwości. Do powyższego przekonania doszedł Sąd tak w oparciu o zeznania pokrzywdzonej, jak i wyjaśnienia samego oskarżonego.

Do dokonania ustaleń faktycznych w sprawie w zasadniczej mierze przyczyniły się zeznania złożone przez pokrzywdzoną – M. B. (1). Nie mniej jednak zdaniem Sądu zdecydowanie bliższe prawdzie były te złożone w dniu 21 marca 2016 roku. Początkowo – w toku pierwszego przesłuchania – pokrzywdzona zeznała bowiem zasadniczo jedynie, iż mężczyzna z którym utrzymuje kontakty za pośrednictwem komunikatora internetowego G.-G. zaczął jej grozić i żądać pieniędzy. Zaprzeczyła przy tym, by dokonała na jego rzecz jakiegokolwiek przelewy i nie wspomniała o fakcie przekazania mu swoich zdjęć. Na okoliczności te powołała się dopiero na późniejszym etapie postępowania, przy czym o fakcie udostępnienia oskarżonemu swojego rozneglizowanego zdjęcia wyraźnie mówiła niechętnie. Powyższe w ocenie Sądu wynikało z tego, iż pokrzywdzona była zawstydzona i niezręcznie było jej mówić o tych szczegółach zdarzenia, zaś za przyjęciem, iż rzeczywiście miały one miejsce przemawiał fakt, że powoływał się na nie również sam oskarżony. W konsekwencji Sąd uznając depozycje pokrzywdzonej z dnia 21 marca 2016 roku jako szczerze i tym samym wiarygodne dokonał w oparciu o ich treść ustaleń w sprawie.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania autentyczności dokumentów w postaci: danych o karalności, danych osobopoznawczych oraz zapisów wiadomości tekstowych. Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią zeznań świadków, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów. Dowody te mają szczególny charakter, gdyż stanowią jedną z podstaw do ustalenia sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu oskarżeniem czynu.

Mając na względzie powyższe rozważania Sąd doszedł do wniosku, że wyjaśnienia oskarżonego zasadniczo polegają na prawdzie. P. M. opisał w nich ze szczegółami, w jaki sposób nawiązał znajomość z pokrzywdzoną. Podał też jakie kolejno czynności podejmował celem wyłudzenia od niej pieniędzy, nie ukrywając, że groził wykorzystaniem jej zdjęć oraz tym, że odnajdzie ją i zgwałci. W związku z powyższym Sąd w całości dal wiarę wyjaśnieniom P. M..

Na podstawie przedstawionej powyżej oceny materiału dowodowego, w ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżony P. M. dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 191 § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która stosuje przemoc wobec osoby lub groźbę bezprawną w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności. Definicję groźby bezprawnej dostawcza

natomiast art. 115 § 12 k.k. zgodnie z którym jest to min. groźba popełnienia przestępstwa na szkodę zagrożonego lub osoby mu najbliższej wzbudzająca w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona (art. 190 § 1 k.k.). W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony P. M. w dniu 29 lutego 2016 roku za pośrednictwem komunikatora internetowego G.-G. groził M. B. (2) pomówieniem jej w sposób mogący poniżyć ją w opinii publicznej publikując jej zdjęcia, w tym jedno roznieglizowane, opatrzone nieprawdziwą informacją, iż świadczy ona usługi erotyczne, przy czym groźby te miały na celu wymuszenie od w/w wpłacenia na podane jej konto bankowe pieniędzy. Sąd doszedł ponadto do przekonania, iż groźby oskarżonego P. M. wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnione obawy, że zostaną spełnione. W myśl powszechnie przyjętego w doktrynie i orzecznictwie stanowiska, ocena tej okoliczności powinna mieć charakter subiektywny, jednak jednocześnie muszą być wzięte pod uwagę elementy obiektywizujące ją, takie jak okoliczności wyrażenia groźby, jej treść, rodzaj dobra prawnie chronionego, które było przedmiotem groźby, pozwalające na wyeliminowanie z zakresu karalności groźby kompletnie irracjonalne [wyrok SA w Krakowie z dnia 4 kwietnia 2002 r., II AKa 163/02, KZS 2002, z. 7-8, poz. 44]. Z ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie wynika, że M. B. (2) początkowo była przekonywana przez oskarżonego o jego szczerych intencjach względem niej, w związku czym sama przekazała P. M. swoje zdjęcia; następnie zaś P. M. zachował się w sposób przez nią kompletnie nieoczekiwany wystosowując opisane wyżej groźby. Zrozumiałe zatem w świetle wskazań doświadczenia życiowego było, iż pokrzywdzona mogła się go obawiać, sposób działania oskarżonego przemawiał bowiem, za obiektywnym uznaniu prawdopodobieństwa popełnienia przestępstwa przez niego na szkodę pokrzywdzonej za wysokie. Z pewnością zachowanie oskarżonego P. M. z dnia 29 lutego 2016 roku wyczerpało więc ustawowe znamiona czynu z art. 191 § 1 k.k. popełnionego w warunkach czynu ciągłego, co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie.

W dalszej kolejności Sąd zważył, iż P. M. przypisać można również popełnienie czynu z art. 282 k.k. oraz dwukrotne jego usiłowanie. W marcu 2016 roku kilkakrotnie groził M. B. (1) zamachem na jej zdrowie zapowiadając, że w razie nie przelania przez nią na wskazany rachunek bankowy znajdzie ją i zgwałci. Groźby o tej treści w dniu 02 marca 2016 roku doprowadziły do przekazania przez M. B. (1) oskarżonemu kwoty 70 zł, zaś w dniu 18 marca 2016 – do przekazania P. M. danych niezbędnych do użycia jej karty płatniczej przy uiszczaniu należności przez Internet, które to dane oskarżony zamierzał wykorzystać do zakupu telefonu. Wskazanego celu nie udało mu się jednak zrealizować z uwagi na problemy techniczne. Podobnie nie powiodła się próba wyłudzenia od pokrzywdzonej, przy posługiwaniu się tą samą groźbą pieniędzy stanowiącej równowartość jej marcowej wypłaty.

Ponadto Sąd wykluczył, by czyny zarzucane P. M. oskarżeniem stanowiły jeden czyn zabroniony i winny być zakwalifikowane z uwzględnieniem unormowania art. 11 § 2 k.k. Z niebudzących w tym względzie zastrzeżeń wyjaśnień oskarżonego wynikało bowiem w sposób jednoznaczny, że nie działał on z w góry powziętym zamiarem, lecz decydował o podejmowaniu kolejnych działań na szkodę M. B. (1) wobec pomyślnej realizacji poprzednich. Nie mniej jednak Sąd doszedł przy tym do przekonania, że czyny zarzucane P. M. w pkt. II – IV aktu oskarżenia stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91§1 k.k. - popełnione zostały bowiem w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu tej samej sposobności, a co do żadnego z tych czynów nie zapadł wcześniej wyrok.

Rozważając kwestię kary dla P. M. za opisany powyżej czyn i ciąg przestępstw, Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k.

Te właśnie zasady kodeksu karnego sąd miał na uwadze uznając karę 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu wskazanej przez sąd nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym za pierwszy z przypisanych oskarżonemu czynów oraz karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu wskazanej przez sąd nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym za przypisany mu ciąg przestępstw, za sprawiedliwe.

W ocenie Sądu, wymierzone oskarżonemu kary są adekwatne zarówno do stopnia jego zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Tak ukształtowane kary uwzględniają okoliczność łagodzącą winę oskarżonego jaką jest jego uprzednią niekaralność, jak i okoliczności świadczące na jego niekorzyść. Do tych ostatnich

należało zaliczyć fakt, iż P. M. każdorazowo działał w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, tym samym wykazując się rażąco lekceważącym stosunkiem do obowiązujących norm prawnych. Nie bez znaczenia pozostaje przy tym fakt, że oskarżony w sposób wyjątkowo perfidny wykorzystał zaufanie, jakim obdarzyła go nowopoznana pokrzywdzona. Z drugiej strony Sąd miał na uwadze postawę P. M. przyjęto w toku postępowania – fakt, iż przyznał się on do winy, złożył wyczerpujące wyjaśnienia, które przyczyniły się do zrekonstruowania stanu faktycznego oraz wyraził skruchę. Ponadto Sąd miał na względzie cele zapobiegawcze jakie orzeczona kara ma spełnić wobec oskarżonego, jak też oddziaływanie w ramach prewencji ogólnej – tj. uwidocznienie, iż ignorancja norm prawnych związanych z działalnością instytucji państwowych zawsze będzie wiązało się z odpowiednio dostosowaną do wagi tego czynu reakcją karną. W konsekwencji należało zważyć, iż w obydwu sytuacjach wymierzenie krótkoterminowej kary izolacyjnej jawi się jako wystarczające dla osiągnięcia odpowiedniego oddziaływania w zakresie prewencji specjalnej. Uzupełnienie oddziaływania na P. M. stanowią zaś kary ograniczenia wolności, których celem jest ugruntowanie społecznie pożądaných zachowań oskarżonego.

W związku z tym, że P. M. dopuścił się popełnienia przestępstwa oraz ciągu przestępstw, zanim w stosunku do któregośkolwiek z nich zapadł wyrok, Sąd w punkcie szóstym uzasadnianego orzeczenia na podstawie 85§1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k., art. 87§2 k.k., art. 34§1 i §1a pkt 1 k.k., art. 35§1 k.k. połączył orzeczone względem niego jednostkowe kary pozbawienia i ograniczenia wolności, i w ich miejsce wymierzył karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu wskazanej przez sąd nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym – przy zastosowaniu zasady asperacji. W ocenie Sądu za wymierzeniem oskarżonemu kary łącznej we wskazanym wymiarze przemawiała z jednej strony okoliczność, iż wszystkich zarzucanych mu czynów oskarżony dopuścił się w krótkich odstępach czasu oraz zasadniczo z tych samych pobudek i na szkodę tej samej osoby, z drugiej zaś fakt, iż zachowania jego skierowane były przeciwko różnym dobrom chronionym prawem. Nadto podkreślenia wymaga, iż Sąd nie dopatrył się względem oskarżonego żadnych szczególnych okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem przy łączeniu wymierzonych mu kar zasady pełnej absorpcji lub też kumulacji.

Nadto na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1973, poz. 49/223 ze zm.) Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe w tym 70 zł tytułem wydatków oraz 420 zł tytułem opłaty. Rozstrzygając w tym zakresie Sąd miał na względzie, że oskarżonych choć nie osiąga stałego dochodu jest jednak osoba młodą i zdolną do pracy zarobkowej, a nadto nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Konieczność poniesienia wskazanych kosztów nie będzie zatem stanowiła dla niego zbyt dużego obciążenia.

Sędzia SR Dorota Zabłudowska